

Andris Zeibots
andristeatra@inbox.lv

Mīlas Eņģelis

Skumjā komēdija nelaimīgajiem mīlētājiem veltīta

Darbojas:

Gunis
Liāna
Mīlas Eņģelis
Akvārija Būtne

1.

[IESKANAS MŪZIKA. SKATUVES CENTRĀ GALDIŅŠ.
B PUSĒ GAR SIENU ČETRI KRĒSLI. NO A IENĀK UN UZ
KRĒSLA PAŠĀ KREISAJĀ PUSĒ APSĒŽAS GUNIS BERNS.
UZNĀK LIĀNA AINEMA, PAIET LĪDZ CENTRAM.]

Liāna. Jūs uz 14-to kabinetu?

Gunis. Jā. Sveicināti!

Liāna. Es būšu aiz jums.

Gunis. Labi.

[LIĀNA ATVER GRĀMATU UN LASA]

[GAR FONU NO A UZ B AIZIET „MĪLAS EŅĢELIS” ĀRSTA
VIRSVALKĀ. PĒC BRĪŽA NO B IZNĀK „AKVĀRIJA BŪTNE” AR
MEDICĪNAS DOKUMENTA LAPINU ROKĀS, IZNĀK CENTRĀ.]

Akvārija būtne. Nākošais, lūdzu, uz 14-to! (*paliek centrā*)

Gunis (*Liānai*). Ja vēlaties, lūdzu!

Liāna (*ledaini*). Nē, jūsu rinda.

Gunis. Paldies! (*pieceļas, pagūst paiet pāris soļu*)

Liāna (*pēkšņi*). Es pārdomāju. lešu pirmā, ja vēlaties.

Gunis. Labi! (*Pagriežas prom*)

[LIĀNA AIZIET LĪDZ FONAM, APSTĀJAS. TUMSA.]

2.

Mīlas eņģelis. Viss ir iespējams. Jūsu gados noteikti.

Liāna. Nē. Nav.

Mīlas eņģelis. Ātra atbilde. Bieži atkārtota. Izklausās pārliecināša.
Kāpēc esat tik ļoti pārliecināta, ka nespējat būt laimīga?

Liāna. Es to vienkārši zinu!

Akvārija būtne (IESĀNIS NO LIĀNAS). Ja vienreiz neizdodas, otrreiz, simt pirmo reizi, tad vēlāk vairs pat negribas, lai izdodas. Tad es noslēdzos, un tas ir labi, man patīk, es tagad saku: priecājos, ka neviens par mani neinteresējas, es drīkstu atdarīt ar to pašu, nekādu saistību, brīnišķīgi! [DEJA] Es uzstādīšu arvien augstākas prasības cilvēkiem, kas varētu man tuvoties! Jauki! Esmu nolēmusi šīs muļķīgās izredzes padarīt neiespējamā! Principā!

Liāna. Nesaprotu, par ko jūs runājat.

Akvārija būtne. Nesaprotat? Tā ir jūsu izvēle.

Liāna. Vai varu jūs palūgt nejaukties? Es gribu runāt ar ārstu...

Akvārija būtne. Nejūtaties droša?

Liāna. Nē. Es esmu drošībā! Protu aizstāvēties.

Akvārija būtne. Brīnišķīga pārliecība!

Liāna. Jā. Tāda ir mana pārliecība.

Akvārija būtne. Un ja jums piedāvātu nelielu, nekaitīgu iespēju...
Kaut ko mainīt šajā pārliecībā? Jūs atteiktos?

Liāna. Jā.

Akvārija būtne. Pēdējo iespēju.

Liāna. Pēdējo? It kā varētu zināt, kas un kad ir „pēdējais”! Bet pat ja man būtu iespējas pareģot nākotni – jā – es atteiktos...

Akvārija būtne. Es piedāvāju!

Liāna. Es atsakos!

Mīlas eņģelis. Jūs atsakāties! O, es jūs apbrīnoju!

Liāna. Jā, atsakos... un ne tikai... vienkārši... tā parasti atsakos!...
Tas tiešām ir principa jautājums.

Mīlas eņģelis. Zināms! Tā nav pieklājīga atteikšanās, tā nav kautrīga atteikšanās – nemaz arī ne! Jūs atsakāties iznīcinot visu savā ceļā! Kā vētra! Jūsu atteikšanās ir katastrofa!

Liāna. Apmēram tā...

Mīlas eņģelis. Cik skaisti! Un tomēr... Kā būtu, ja mazliet pārkārtotu dekorācijas?

Liāna. Tas ir... kādā nozīmē?

Mīlas eņģelis. Bez slēptas nozīmes. Te ir īstenība. Te viss ir tieši tāds, kā izskatās! Ja mēs uzskatām par nepieciešamu pārkārtot dekorācijas, mēs to vienkārši darām!

*LIĀNA ATKĀPJAS, AIZIET. MĪLAS EŅĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE
PĀRNES KRĒSLUS UZ CENTRŪ, ATBALSTA PRET GALDIŅU
KĀ TĪROT TELPAS – ATZVELTNES PRET GALDIŅA VIRSMU,*

VIENS PIESLIETS NO FONĀ PUSES UN DIVI ABĀS MALĀS,
 CETURTAIS KRĒSLS TURPAT, KUR IEPRIEKŠ.
 AKVĀRIJA BŪTNE DODAS PROM.
 NO A UZNĀK GUNIS. NĀK UZ PRIEKŠU APSTĀJAS AIZ
 PLASTMASAS GALDIŅA CENTRĀ.]

3.

- Gunis** (*skatoties apkārt*). Hallo! Es atvainojos! Vai drīkstu?
 [NO B UZNĀK MĪLAS EŅĢELIS, STĀV UZ B3, SMAIDA.]
- Mīlas Eņģelis** (*LAIPNI*). Labdien! Apsveicu jūs realitātē! Ja vajag, durvis vienmēr ir atvērtas, pretējā gadījumā tās vienmēr ir slēgtas.
- Gunis** (*STRAUJI PAGRIEŽAS*). Labdien!... (*NOVĒRSĀS*) Es esmu pareizi atnācis... šī tiešām ir „Iepazīšanās Kafējnīca?”
- Mīlas Eņģelis**. Šeit? (*PĒC PAUZES*) Jā. Tiešām. (*GAR FONU NO B UZ A AIZIET „AKVĀRIJA BŪTNE” AR PĀPLĀTI, UZ KURAS VĪNA GLĀZES*). Vai gan rodas šaubas?
- Gunis**. Piedodiet, ka tā ielauzos... Durvis bija vaļā. Un mani neviens ilgi neaicināja! Es sēdēju tur uzgaidāmajā telpā un domāju, kāpēc gan kafējnīcā ir uzgaidāmā telpa... Piedodiet!... Protams, tā ir jūsu darīšana, kā pareizi iekārtot... Vai es nerunāju par daudz?
- Mīlas eņģelis**. Jo vairāk jūs runāsi, jo vairāk cerību, ka spēsi jums palīdzēt!
- Gunis**. Jā. Tikai... Iepazīšanās... Vai durvis visu laiku paliks vaļā?
- Mīlas Eņģelis**. Es neslēdzu durvis, reālajā pasaulē tas nav nepieciešams.
- Gunis**. Man gan negribētos, ka šeit... katrs var ienākt... iztraucēt!
- Mīlas eņģelis**. Patiesībā durvis nemaz nevar aizslēgt. Un nekad nevar īsti atvērt!
- Gunis**. Kā tas saprotams?... Es īsti neuztvēru. Bet tas nav svarīgi. Šodien vispār tāds... gaiss, kaut kas ir atmosfērā. Un liekas, ka priekšmeti vairs nav savās vietās. Nepievērsiet uzmanību!
- Mīlas Eņģelis**. Gluži otrādi, uzmanīgi jūs klausos! (*GĀJIENĀ UZ PRIEKŠU*). Jūs vēlējāties izmantot mūsu pakalpojumus. Viss ir ļoti, ļoti... ļoti vienkārši! Laipni lūdzu! (*APSTĀJAS IEPRETĪM*) Un pasmaidiet! Man patīk, ja klienti smaida. Es pats vienmēr smaidu. (*NODEMONSTRĒ SMAIDU*)
- Gunis** (*ATKĀPJAS UZ A, MĪLAS EŅĢELIS PALIEK UZ VIETAS*). Jā, tas ir... patīkami. Protams.
- Mīlas Eņģelis**. Vai ne? (*SMAIDA*)
- Gunis** (*PĒC PAUZES*). Jā.
- Mīlas Eņģelis**. Vai gribat pavadīt jauku vakaru kopā ar savu iemīļoto?
 (*PIEIET, ATLIEC FONĀ KRĒSLU*) Pie šī galda?

- Gunis.** Redziet... (*PIESKARAS GALDIŅAM*). Man mājās ir tieši tāds pats. Bet mana iemīļotā... viņa ir... tikai sapnis...
- Mīlas Eņģelis.** Es saprotu... mājās tieši tāds pats galdiņš. Un pie tam vēl sapnis! Ja mēs tuvāk iepazīsimies, jūs sapratīsiet, ka tā mēdz gadīties! Nekā pārsteidzoša! Viss ir ļoti vienkārši! (*ATLIEC KRĒSLU A PUSĒ*) Jūsu iecerēto tikšanos mēs, protams, paturēsim slepenībā.
- Gunis.** Nē, es neslēpjos...
- Mīlas Eņģelis.** Mums otrajā stāvā ir ērti viesnīcas numuriņi, kur jūs abus neviens netraucēs. (*IET ATLIEC PĒDĒJO KRĒSLU UZ B*)
- Gunis.** Nē, nē, jūs nesaprotat... Es gāju pa ielu. Un man likās, ka man šeit jāienāk. Bet es nevaru izskaidrot, kāpēc...
- Mīlas Eņģelis.** Tikai intereses pēc... Vai jūs vienmēr visam meklējat izskaidrojumu?
- Gunis.** Nē. Parasti... it kā nē.
- Mīlas Eņģelis.** Jūs ļoti skaisti formulējāt: „it kā... nē”, jēgas tur nav, bet kā skan... It... Kā... Nē...
- Gunis.** Vai tad tas skan kaut kā īpaši?... Nezinu.
- Mīlas Eņģelis.** Lūdzu, sēdieties! (*NORĀDA KRĒSLU A PUSĒ. KAD GUNIS APSĒDIES, DODAS, APSĒŽAS FONĀ KRĒSLĀ VIDŪ, ATVĒRTĀM PLĀUKSTĀM PRET GUNI*) Par jūsu apmeklējumu. Par jūs dziļāko vēlēšanos! Kāda tā ir? Es cenšos aptvert ideju! Paskaidrojiet man, ja vien tas iespējams!
- Gunis.** Es gribētu viņu... tas ir Liānu... bildināt... atzīties... stulbs vārds „atzīties”, it kā nez ko būtu nodarījis... bet tā saka... saprotiet...
- Mīlas Eņģelis.** Nu, bet, protams! Kā es to varētu nesaprast! Pāri, kas vēlas palikt kopā uz mūžu ir ne vien klienti, bet mūsu draugi!
- Gunis.** Nu... jā... Ja vien tas nebūtu tikai attēls grāmatā!
- Mīlas Eņģelis.** Ja pārkārto dekorācijas – nekādu problēmu! Pareizā secība būs šāda: jauki pavadīts vakars ar iecerēto, vakara nobeigumā īpašs rituāls... Bez šaubām, bildinājums un pēc tam – ērts viesnīcas numuriņš otrajā stāvā.
- Gunis.** Redziet, man... (*PĀRDOMĀ, BET NEATROD VĀRDUS*) Nolādēts!... Kā lai to pasaka?
- Mīlas Eņģelis.** O!... Nesteidzieties. Padomājiet. Īstie vārdi reizēm atnāk gluži negaidīti!
- Gunis.** Pat ja tas būtu iespējams! Man nav nekādas pieredzes... es īsti nezinu, ar ko sākt, ko man teikt... ko darīt...
- Mīlas Eņģelis.** Protams! (*PIECEĻAS STĀVUS, PĀRLIECINA*) Jums par to nebūs jāuztraucas! Dzinējs jau griežas, pulkstenis jau sācis tikšķēt. Tālāko procedūru atstājiet Mīlas Eņģeļa ziņā.
- Gunis.** Kas ir „mīlas eņģelis”?
- Mīlas Eņģelis.** Vispirms pasmaidiet, tad atbildēšu.

Gunis. Es mēģināšu... (*CENŠAS SMAIDĪT*).

Mīlas Eņģelis. Mīlas Eņģelis esmu es. (*SMAIDA*).

Gunis. Ļoti patīkami! Mani sauc Gunis Klusētājs dzīvoju Vītolu ielā, tas ir upes otrā krastā.

Mīlas Eņģelis. Jūs nosaucāt savu pseidonīmu. Tas ir labi. Patiesībā mums nemaz nav jāzina, jūsu īstais vārds.

Gunis. Īstais vārds?... Mans... Es sapratu. Jā. Lai tā būtu... Labi, tas ir tikai pseidonīms.

Mīlas Eņģelis. Jūs pat iedomāties nevarat, cik patīkami ir man. Tad kā sauc iecerēto? Saprotiet, jānosauc arī tikai nosacīts vārds...

Gunis. Liāna... Liāna... Neatceros, es par viņu lasīju kādā grāmatā... (*NOLAIŽ ACIS*) Man tomēr vēl vajadzētu padomāt.

Mīlas Eņģelis. Nesaspringstiet! Apsēdieties brīvāk... Vēl brīvāk!...

Gandrīz vai tā!... Bez šaubām, vajag padomāt... Uz kuru datumu jūs gribētu rezervēt šo galdiņu?

Gunis. Nē, nē... Es gribu visu apsvērt.

Mīlas Eņģelis. Nosauciet datumu. Tīri hipotētiski. Daudzi vēlas iepazīties, vēl citi piedāvāt roku un sirdi, kā jūsu gadījumā... Mums nākamajā mēnesī nav nemaz tik daudz brīvu vakaru.

Gunis. Nākamajā mēnesī? Bet man vajag šomēnes, turklāt tieši 31.datumā, jo man tad ir dzimšanas diena...

Mīlas Eņģelis. Tas nekas. Ja arī 31-ais būs aizņemts, mēs pārceļsim jūsu dzimšanas dienu mazliet vēlāk, vai ātrāk... kā jau teicu, dzinējs... pulkstenis... pilsēta... viss strādā mūsu labā. Parakstiet kontraktu!

Gunis. Nē. Tomēr, labāk nē! Tas nebūs godīgi. (*PIECEĻAS, GRIEŽAS UZ IEŠANU*) Gudrāk būs pagaidīt vēl mazliet! Es labāk atnākšu citu reizi. Es ienācu nejauši.

Mīlas Eņģelis. Ja esat ilgi vilcinājies... mīlestībā... padomāsim reāli... tad jūsu izredzes jau tagad ir tuvu nullei. (*PAUZE*). Varbūt atlikusi vairs tikai...

Gunis (*PĒC PAUZES*) ...pēdējā iespēja?

Mīlas Eņģelis. Apmēram tā! Parakstiet kontraktu!

Gunis. Es saprotu, tomēr... Man... (*CIEŠS KONTAKTS AR „MĪLAS EŅĢELI”*) Citreiz... (*ATKĀPJAS, NENOLAIŽOT SKATIENU*)

Mīlas Eņģelis. Jūs to sev nepiedosiet! Jūs vienmēr atcerēsieties, kā palaidāt garām iespēju savā dzimšanas dienā 31. datumā!

Gunis. Jā... Es... Es parakstos! Kur man parakstīties?

Mīlas Eņģelis. Šeit, lūdzu! (*KAD GUNIS PARAKSTĪJIES BĒG, UN IR JAU GANDRĪZ PROM*). Jā, tikai atcerieties: sekojiet pulksteniem! Ja pamodīsieties, viss beigsies...

[GUNIS PROM. „MĪLAS ENĢELIS” NO AIZKULISĒM PAŅEM UN
APKLĀJ GALDU AR MELNU GALDAUTU, UZLIEK UZ TĀ
SVEČTURI.]

4.

[GUNIS IELAS DRĒBĒS UZNĀK NO A, IEGRIEŽAS, SAGAIDA LIĀNU,
ARĪ VIŅAI MĒTELIS. VIŅA NOSTĀJAS BLAKUS UZ A3, SOLI
TUVĀK PRIEKŠPLĀNAM.]

Gunis. Šeit es dzīvoju. Nekas jau īpašs...

Liāna. Te ir jauki. (SKATĀS UZ PRIEKŠU) Kāds milzīgs logs, kā
akvārijs...

Gunis (SKATĀS UZ PRIEKŠU). Logs? Šķiet, gluži parasts... te Vītolu
ielā... te daudzas mājas vienādas...

[PAUZE, NEVIENS NEZINA, KO TEIKT]

Liāna. Vai ārā jau tik tumšs, vai tikai tā šķiet?

Gunis. Droši vien tā šķiet... Vispār jau... Patiesībā, biju iedomājies...
ka... es gribēju pasūtīt galdiņu kādā... kādā romantiskā vietā upes
pretējā krastā... bet...

Liāna. Nē, nē, viss ir labi! Es arī pati savas dzimšanas dienas nemaz
nemīlu svinēt kafējnīcās. Mājās kaut kā... (MEKLĒ ATBILSTOŠU
VĀRDU) patīkamāk.

Gunis. Es arī tā iedomājos... pārdomāju... pašās beigās... bet sākumā
gribēju... (APIET NO OTRAS PUSES) tu neticēsi, es jau biju
aizgājis pasūtīt galdiņu vienā vietā... bet skatos tāds pats galdiņš
taču man mājās... (pievēršas galdiņam, sastingst). Tas...
(GĀJIENĀ UZ PRIEKŠU) Tas tiešām ir dīvaini!

Liāna (TUVOJAS GALDIŅAM). Kas ir dīvaini?

Gunis. Es, liekas, uzklāju pavisam citu galdautu... Traka diena, galīgi
viss jūk! Priekšmeti, šķiet, vairs nav savās vietās. Vai tas vispār ir
mans galdauts?

Liāna. Nekas! Šim jau arī nav nekādas vainas!

Gunis. Tomēr... Kā es tā sajaucu, nesaprotu!... Tu nedomā, es...
parasti jau es neesmu tik... nu, tik paviršs... Nu, jā... ne par to!...
Kā tev iet... vispār?

Liāna. Labi. Kā tev?

Gunis. Tu jau zini, darbs, darbs, darbs...

Liāna. Es zinu, citam nekam nav laika...

Gunis. Un veselība... jā... Ne par to.

Liāna. Nē, nē, kas ar veselību? Vai kādas problēmas?

Gunis. Viss kārtībā. Drusku sirds. Biju pie ārstiem. Tagad viss kārtībā.

Liāna. Ā. Es arī. Biju saaukstējusies, drusku, nu jau labi, tagad...

Gunis. Varbūt novilksi mēteli?

Liāna. Jā (*NOVELK VIRSDRĒBES, GUNIS PAŅEM*) Šķiet, kaut kas deg, nejūti?

Gunis. Jā... jā... tiešām dūmi.

[*UZNĀK „MĪLAS EŅĢELIS” AR DEGOŠĀM SVECĒM ROKĀS, IZIET FONĀ LĪDZ CĒNTRAM, TAD NĀK TIEŠI PIE GALDIŅA, GUNIS UN LIĀNA PAŠĶIRAS, PALIEK KATRS SAVĀ PUSĒ GALDIŅAM. „MĪLAS EŅĢELIS” IEVIETO SVECĒS SVEČTURĪ.*]

Gunis. Kā jūs šeit iekļuvāt? Te ir mans dzīvoklis!

Mīlas Eņģelis. Pasūtījums tika pieņemts. Lielais pulkstenis ir iedarbojies.

Gunis. Nē! Nekādā ziņā! Es taču atteicos!

Mīlas Eņģelis. Nolieciet mēteli!

Gunis. Ko?

Mīlas Eņģelis. Viņas mēteli nolieciet, lūdzu!

Gunis. Jā! (*IT KĀ DODAS B VIRZIENĀ, TŪLĪT PAT PAGRIEŽAS*) Es neko nevēlos no jums! Ejiet prom! Jūs te neesat vajadzīgs! Dzirdējāt!

Mīlas Eņģelis. Dzirdēju. Es netraucēšu! (*SAUC*). Mūziku! [*IESKANAS MOTĪVS.*]

Liāna. Es labāk iešu!

Gunis. Nē, lūdzu, paliec!

Liāna. Man tas nepatīk.

Gunis. Te ir manas mājas, es tikšu galā!

Mīlas Eņģelis (*LIĀNAI, LAIPNI*). Sēdieties, lūdzu! (*PAKALPOJOT, ATVELK KRĒSLU. LIĀNA APSEŽAS*). Arī, jūs, Guni, sēdieties, lūdzu! Jūties, kā mājās!

Gunis. Paklausieties! Nesāciet mani komandēt! Es tik tiešām esmu savās mājās. Tieši savās mājās, nekur citur! Vai man izsaukt policiju?

Mīlas Eņģelis. Policija? Policija noteikti ieradīsies, bet mazliet vēlāk, ja jūs līdz tam nebūsiat pārdomājis. Policija vārētu ierasties vakara kulminācijas brīdī... Viss notiks atbilstoši jūsu iecerēm, viss tiks ierakstīts scenārijā. (*KOREKTI NORĀDOT*) Jūs esat aizmirsis, lūk... viņas virsdrēbes!

Gunis. Ko?

Mīlas eņģelis. Mēteli jūsu rokās...

Gunis. Un tad? Pats zināšu, kad un ko man darīt!

Mīlas eņģelis . Tik droši tas nebūt nav...(SMAIDA) Ir iedarbināti dzinēji... pilsēta elpo... pasaules notikumi rit savu gaitu...

[*NO B UZNĀK AKVĀRIJA BŪTNE, TUVOJAS GUNIM*]

Akvārija Būtne. Lūdzu, virsdrēbes! Es tās pakarināšu sienas skapī. Lūdzu!

Liāna. Kas ir viņa?

Gunis. Nezinu... („*AKVĀRIJA BŪTNEI*”) Kas jūs esat?...

Akvārija Būtne. Asistente ar jūsu atļauju! Drīkstu pakalpot?... Mēteļus, ja neiebilstat, es paņemšu...

Gunis. Ā, asistente... nu, labi! (*NOVELK SAVĒJO, ATDOD ABUS MĒTEĻUS*)

Akvārija Būtne. Pateicos! (*PROM AR MĒTEĻIEM B KULISĒ*)

Gunis. Savās mājās es daru, ko vēlos! Vai saprotat?

Mīlas Eņģelis. Principā saprotu. Tomēr mana atbilde ir: „Nē. Tas nav iespējams.”

Liāna (*PIECEĻAS*). Es vairs nevaru šovakar palikt.... Man jāiet!

Gunis. Paliec! Lūdzu! Vai arī es iešu tev līdzi!

Liāna. Nē, tu nenāc... Bet es nesaprotu...Kas viņš tāds?

Mīlas Eņģelis. Esmu tikai nevainīgs „Mīlas Eņģelis”... Liāna!...

Liāna. Kā viņš zina manu vārdu! (*ĀTRI ATKĀPJAS UZ B3*)

Mīlas Eņģelis. Mans pienākums ir zināt visus faktus, visus vārdus, izprast likteņa gaitu un rūpīgi sekot, lai viss notiktu, kā paredzēts scenārijā.

Liāna. Viss! Es iešu!... (*DODAS PROM*) Kur mans mētelis?

Gunis (*APSTEIDZ*). Nē, pagaidi! Man patiešām nav nekā kopīga ar... Es pats nesaprotu, kas tas ir, kas te notiek!

Liāna. Tam nav nekādas nozīmes!

Gunis. Es, goda vārds, nezinu, kā viņš te iekļuva. Durvis bija slēgtas! Viņš ielauzās... Es nezinu kā.

Mīlas Eņģelis. Es arī pats nezinu „kā” iekļuvu. Bet kam man to zināt? Kādēļ jums to zināt? Durvis, tagad patiešām ir slēgtas. Vēl vairāk – durvis vienmēr ir slēgtas, tāda ir viņu daba. Par to neuztraucieties. Bet, sekojiet pulkstenim! Precīzais laika moments scenārijā! Tas ir svarīgs fakts. Nevienam nekur nevar aiziet ... ārpus laika!

Liāna (*GUNIM*). Ko tas nozīmē? Tu esi nolēmis mani aizturēt ar varu?

Gunis. Nē! Noteikti nē. Es tūlīt atslēgšu durvis un mēs abi aiziesim! Tas ir... tu, eņģeli, (*PAGRIEZIENĀ MĪLAS EŅĢELIM*) arī nāksi! Es tevi nepazīstamu personu neatstāšu vienu savā dzīvoklī, saprati?

Mīlas Eņģelis. Jā, varat pārbaudīt durvis, lai atgūtu izpratni par realitāti, bet ilgi neaizkavējieties, mums jāsāk vakars... Vēlreiz mūziku! (*ŽESTS PRET AIZKULISĒM, FONĀ NO B PUSES AR GLĀZĒM UZ PABLĀTES PARĀDĀS AKVĀRIJA BŪTNE*)

Liāna. Ā... Tad, lūk, kā... Kāda es atkal esmu bijusi muļķe...

Gunis. Es neko nesaprotu!

Liāna. Varu pajautāt vēlreiz. Bet tagad es gaidu godīgu atbildi! Kas viņa ir?

Gunis. Viņa? Es patiešām nezinu.

Akvārija Būtne (*PIENĀK PIE LIĀNAS*). Esmu draudzene. Vairs neatceries, Liāna. Esmu Slepēnā draudzene, kas var palīdzēt sastapt vienīgo un īsto...

Liāna (*ČUKSTUS*). Kā?... Tu?... Vai tā tiešām esi tu?

Akvārija Būtne. Tiešām.

Liāna. Tu esi dzīva? Es tevi neizdomāju?

Akvārija Būtne. Klusu! Ja pamodīsies, viss beigsies. Es tikai cenšos piepildīt tavu vēlēšanos, vai atceries, ko runājām...

Liāna. Klusē!

Akvārija Būtne. Es vienmēr klusēju. Tu sapņoji, es klusēju.

Liāna. Nezinu, ko tu domā, un nezinu, kas tie par sapņiem...

Akvārija Būtne. Sapņi par...

Mīlas Enģelis. Par īstu mīlestību. Starp dzīvajiem... dzīvie sapņo.

Liāna (*PĀRTRAUČ*). Nevienam tur nav daļas! Jūs tikai cenšaties uzminēt! Bet tā ir nepatiesība!

Mīlas Enģelis. Zināms, zināms! Tur kur darbojas apziņas dziļākie slāņi, slepenie pagrabi, pazemes labirinti, no kuriem paceļas sapņi, tur mēs paši ar savu nelaimīgo jutekļu atkailināto redzējumu bieži paši nenojaušam – kas ir patiesība, kas nav...

Akvārija Būtne (*ŠŪPOJAS*). Kas ir patiesība, kas nav... kas ir... (*NOLIEK PĀPLĀTI AR GLĀZĒM UZ GALDIŅA*) ... kas nav...

Mīlas Enģelis. Lūdzu, sēdieties, draugi! Lūdzu, sēdieties! Tāpēc jau ir šis vakars, lai mēs iekļūtu realitātē, un tur uzzinātu Patiesību...

Liāna. Es negribu!

Gunis. Es arī negribu. Nolādēts, kāda citiem daļa! Mana patiesība, mana realitāte, lai kāda tā būtu, pareiza, nepareiza, ir tikai mana!

Mīlas Enģelis. Ai, kā jūs kļūdaties!... Patiesība ir sabiedrības kopīpašums... Nomodā!...

Gunis. Kurš tad te guļ?

Mīlas enģelis. Zīmīgs jautājums! To mēs iespējams noskaidrosim vakara gaitā!

Liāna. Es neguļu, es saprotu, ka notiek kaut kas ļoti dīvains! Un man tas nepatīk! Es gribu atpakaļ savā ierastajā dzīvē. Tā ir mana patiesība! Parasta ikdienas dzīve!

Mīlas enģelis. Maldāties! Tīri personīgi taču, nekādas patiesības vispār nav... tikpat labi arī otrādi – viss, kas mums prātā un sirdī, pat vistrakākās fantāzijas un vēlmes, vai bailes no nezināmā... tur vienmēr viss ir tīra, neviltota patiesība... vai nepatiesība no sabiedrības viedokļa...

Akvārija Būtne. ...patiesība... vai nepatiesība... vai arī patiesība.... vai tomēr nepatiesība...

Mīlas Enģelis. Sarežģījumi sāktos, ja jums ar saviem sapņiem vajadzētu dalīties ar citiem!

Gunis. Nē! Es teicu nē! (*LIĀNA*). Man pietiek! Vai šeit ir mans dzīvoklis, vai nav, es negribu to klausīties... Iesim! (*NEKUSTĪBA*) Es tevi lūdzu!... Lūdzu, iesim!

Liāna. Jā! Jā! (*ABI DODAS UZ A*). Tas ir neaptverami! (*ABI PROM A*).

5.

[*MĪLAS EŅĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE NOSĒŽAS VIENS OTRAM PRĒTIM PIE GALDIŅA, PAŅEM GLĀZES SASKANDINA.*]

Mīlas Eņģelis. Viņi ir ļoti nervozi.

Akvārija Būtne. Šajā laikmetā valdošās indifferences, es teiktu, emocionālā izstikuma ietvaros, satraukums krietni virs vidējā līmeņa.

Mīlas Eņģelis. Viņi pa īstam nemaz netic savam prātam, savai pievilcībai. Viņi kļūst tumsā, labirintā.

Akvārija Būtne. Abi jau ir bieži kļūdījušies attiecībās. (*VĒRO SVEČTURI*) Apdedzinājušies. Jau ir pamesti.

Mīlas Eņģelis. Nozvērējušies, nekad vairs nemeklēt piedzīvojumus attiecībās... Un tāds solījums, pašiem negribot, viņus tur slazdā.

Akvārija būtne. Arī darba vietās šos abus ne par ko īpašu neuzskata... tā, vidējais līmenītis... Viņus bieži nepamana.

Mīlas Eņģelis. Viņi dažkārt sajauc laikus un vietas... Atnāk par vēlu vai ātrāk.

Akvārija Būtne. Iet pie ārsta, bet nonāk atrakciju parkā. Iet ciemos, bet iekļūst labirintā...

Mīlas Eņģelis. Neizjūt reālā garšu.

Akvārija Būtne. Reālā skaņu, attēlu, pieskārienu... smaržu...

Mīlas Eņģelis. Zināms... par tādiem cilvēkiem viegli pajokot! Viņi nekad nepretojas, jo ir kautrīgi... Viņus viegli samulsināt.

Akvārija Būtne. Un visiem apkārtējiem tas izskatās tik smieklīgi! (*IESMEJAS, APRAUJAS*). Nebiju domājusi, ka nāve būs tik smieklīga... Pat skumji!

Mīlas Eņģelis. Drusku žēl gan ir, piekrītu, bet nevar nesmieties!

Akvārija Būtne. Aizvietosim viņus! (*PACEĻ GLĀZI, ABI SASKANDINA*). Būsim skaisti... gudri... un talantīgi. Būsim tieši tie, kas viņi šobrīd nav! Pasteigsimies...

Mīlas Eņģelis. Nē. Nekur nav jāsteidzas. Tagad mums pieder mūžība. Mēs šo spēli izspēlēsim vēl miljoniem, miljardiem reižu... Un tā nekad nebeigsies...

Akvārija Būtne. Nekad! Tas skan baisi!

Mīlas Eņģelis. Mierini sevi ar domu, ka tas jau ir noticis miljoniem, miljardiem reižu...

Akvārija Būtne. Kamēr jāmostas. Es lūdzu! Saki: tad viss beigsies.

- Mīlas Eņģelis.** Tad viss beigsies! (PACEĻ, GLĀZI) Esmu Gunis. Sveika, Liāna!
- Akvārija būtne.** Esmu Liāna! Sveiks, Guni! (*GAISA SKŪPSTS PĀRI GALDINAM*). Tu man patīc.
- Mīlas Eņģelis.** Es zinu. Es mīlu tevi. Saskandināsim vēlreiz! Vēl miljards reižu!
- Akvārija Būtne.** Tas skan, kā zvans! Esmu gatava saskandināt visu vakaru, dārgais... (*ABI ATKAL SASKANDINA*). Tas nebeigsies nekad. Nekad. Nekad. Nekad. Nekad.
- Mīlas Eņģelis.** Cik skaists mirklis dzīvē, mīļotā? Jāatzīstas agrāk es kapsētu uzlūkoju ar nepatiku.
(*ABI IEDZER.*)
- Akvārija Būtne.** Jā, salst, patiesība ir auksta, taču sapnis ir tas, ko mēs tiešām gribam!
- Mīlas Eņģelis.** Pat ja mēs nelaimīgā kārtā pamostos, mēs atkal gaidīsim sapni, vai ne, Liāna?
- Akvārija Būtne.** Jā, Guni.

6.

[*NO A ATGRIEŽAS GUNIS UN LIĀNA, ABI APSTĀJAS PĀRIS SOĻU UZ PRIEKŠU NO A3*]

- Gunis.** Durvis ir ciet! Jūs manā dzīvoklī esat nelikumīgi nomainījis atslēgu!
- Mīlas Eņģelis** (*AKVĀRIJA BŪTNEI*). Liāna? Vai tu nomainīji atslēgu?
- Avārija Būtne.** Ne prātā nav nācis, mīļais.
- Gunis.** Jūs nīrgājaties?
- Mīlas Eņģelis.** Ko jūs! Nīrgāties kapličā! Kā to drīkst? Tas nu gan būtu nepieklājīgi! Lūdzu, apsēdieties, galds jau ir klāts!
- Akvārija Būtne.** Ak! Kāda nolaidība! Esmu aizmirsusi vēl divas glāzes ciemiņiem... Un vispār! Nekas taču nav servēts, Guni!
- Gunis.** Sasodīts! Priekš jums te nekas arī nav jāservē!
- Liāna** (*GUNIM*). Viņi tik tiešām ir sveši? Vai tomēr tavi paziņas?
- Gunis.** Es taču teicu, ka viņus nepazīstu!
- Liāna.** Lūdzu, nekliedz uz mani!... Viņa sauca tevi vārdā! Man šīs spēles ļoti nepatīk!
- Gunis.** Piedod... piedod... tas viss ir tāds ārprāts! Es pats neko nesaprotu!
- Mīlas Eņģelis.** Nav jau tik traki, dārgā! Pagūsim visu vakara gaitā.
(*PRET GUNI UN LIĀNU*) Mīļie draugi, lūdzu, jūtieties kā mājās! Mums vajag četrus krēslus. Tūlīt atnesīšu! (*AIZSTEIDZAS, SALIEK KRĒSLUS AP GALDU*).

Akvārija Būtne. Esmu galīgi apjukusi! Tiešām! (*ROSĀS PA ISTABU, ATVER „SKAPI” A KULISĒ, LIEK GALDĀ CIENASTU*) Tūlīt visu ātri... visu ātri... ak!... cik es esmu neveikla!... nekas...

Mīlas Eņģelis. Varam izslēgt gaismu, ja vēlaties.

Gunis. Atdodiet mana dzīvokļa atslēgas.

Akvārija Būtne (*IZCEĻ NO „SKAPJA”, TAS IR, A KULISES, TRAUKU*).
Lūk, brīnišķīgas olīvas! (*LIEK GALDĀ*)

Gunis. Es teicu: atdodiet mana dzīvokļa atslēgas.

„**Mīlas Eņģelis**”. Tās nemaz nevar būt pie mums, ja tiešām ir jūsu dzīvokļa atslēgas.

Gunis (*NOGĀŽ KRĒSLU*). Atdodiet mana dzīvokļa atslēgas, citādi visu te salauzīšu!

Akvārija Būtne (*LIĀNAI*). Vai esi pārliccināta, ka viņš ir tev piemērots? Manuprāt, tipisks histēriķis! Vājš, nervozs... Nebūs viegli ar tādu sadzīvot realitātē. (*LIĀNA ĀTRI PĀRIET A PUSĒ PRIEKŠPLĀNĀ*)

Mīlas Eņģelis. Lai šis burvīgais vakars turpinātos līdz pat rītam, nedaudz skumjas mūzikas... (*UZSIT KNIPI, IESKANAS MŪZIKA*).
Pieminekļu dejas mēness gaismā! (*PRET „AKVĀRIJA BŪTNI”*)
Liāna, lūdzu tevi uz deju!

Akvārija Būtne. Labprāt, mans mīļotais Guni!... (*ABI DEJO B PUSĒ*).

Gunis (*PACEĻ KRĒSLU, UZLŪKŌ LIĀNU, TAD MĪLAS EŅĢELI, VISU LAIKU KONCENTRĒJIES UZ DEJOTĀJIEM TUVOJAS LIĀNAI*).
Viņš ir nelietīgs iebrucējs. Man būtu jāaizstāv mājas. Bet es nezinu, ko darīt. Es neprotu kauties... Bet gribētos...

Liāna. Neuztraucies, es tevi saprotu!... (*PAUZE*)... Ja nekas cits nav padomā, varbūt arī mēs padejosim? Uzlūdz mani!

Gunis. Ko?

Liāna. Nu... Uzlūdz mani...

Gunis. Nu... jā. Es... lūdzu!

Liāna. Paldies!

Gunis. Lūdzu... Tas ir, atvaino... Paldies tev! (*ABI DEJO A PUSĒ*).

7.

[*DEG TIKAI SVECES SVEČTURĪ. FONĀ PULSĒ SARKANA GAISMA. AKVĀRIJA BŪTNE UN MĪLAS EŅĢELIS DEJOJOT PAZŪD B KULISĒ. PĒC BRĪŽA MŪZIKA NŌKLUST.*]

Liāna. Tu dzirdi?

Gunis. Nē. Ko?

Liāna. Mūzika vairs neskan.

Gunis. Neskan? (*Pauze.*) Nē, neskan...

Liāna. Bet mēs vēl dejojam... Muļķīgi!

Gunis. Tiešām... Cstt!... Paklausies vēl...

Liāna. Tur kāds iegāja... laikam kāpņu telpā... Es nezinu: kādā tukšā telpā, soļi atbalsojas.

Gunis. Sarunājas. Tālu ārā.

Liāna. Deja beigusies.

Gunis. Jā, nav jēgas. (*APSTĀJAS DEJOT*) Šis vakars slikti iesākās. Pavisam ne tā, kā es biju iedomājies.

Liāna. Jā. Piekrītu.

Gunis. Tu arī domāji, kā varētu būt?

Liāna. Ne gluži. Bet... Ko tu iztēlojies?

Gunis. Es redzēju sapni.

Liāna. Smieklīgi! Es nekad neredzu sapņus. Baidos.

Gunis. Bet es redzēju mūs abus svešā pilsētā. Mēs gribējām atgriezties mājās un meklējām autobusu pieturu, nē, laikam dzelzceļa staciju... Arī naudu bijām pazaudējuši. Un ceļa somas. Sāpumā mums bija ceļa somas, bet pēc tam vairs nē.

Liāna. Mēs nespējām atgriezties. Skumji.

Gunis. Ielas visu laiku mainījās, pazuda un uzradās priekšmeti.

Liāna. Apskaužu cilvēkus, kuri sapņo...

Gunis. Jā. Nē. Bija briesmīgi. Likās, jānotiek kaut kam... Jo visa pilsēta bija tukša. Tikai mēs divi. Un klusums.

Liāna. Pelēka diena. (*ABI SADODAS ROKĀS, SKATĀS VIENS OTRĀ, NEKUSTĀS VISU NĀKOŠO AINU*)

8.

[LĪDZ PRIEKŠPLĀNAM KATRS NO SAVAS PUSES UZNĀK MĪLAS ENĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE. SATIEKAS PRIEKŠPLĀNĀ, VIDŪ.]

Mīlas enģelis. Viņi sāk pierast.

Akvārija būtne. Drīz mēs atklāsim viņiem patiesību.

Mīlas enģelis. Un viss. Būsim paveikuši savu misiju.

[ABI PROM]

9.

Gunis. Savādi, es neatceros, kā mēs abi te ienācām.

Liāna. Sapnī?

Gunis. Nē... es nezinu... jā, šovakar! Man viss jūk...

Liāna. Tu mani uzaicināji. Redzi, galds, klāts...

Gunis. Tas... jā. Viss kārtībā.

Liāna. Protams, viss ir kārtībā. Kur mēs bijām pirms tam?

Gunis. Es neatceros.

Liāna. Varbūt nekas arī nenotika vispār.

Gunis. Ā, pareizi, mēs taču gribējām atgriezties...

Liāna. Neatradām autobusa pieturu.

Gunis. Man nav vairs naudas. (*PIEGĀJIS PIE GALDA*) Nāc, apsēdīsimies, izdomāsim, ko darīt.

Liāna. Neko neaiztiec!

Gunis. Kāpēc?

Liāna. Nezinu.

Gunis. Tad varbūt... (*PASTIEPJ ROKU PĒC TRAUKA*).

Liāna. Nē! Neaiztiec!... Kaut kas notiks... Ja mēs pieskarsimies, kaut kas notiks! Es jūtu!

Gunis. Par ko tu runā? Kam nedrīkst pieskarties?

Liāna. Es nezinu, kam tieši nedrīkst pieskarties... Vai es iztuos, kā jukusi?

Gunis. Es pats īsti nesaprotu sevi... Šķiet, esmu aizmirsis savu vārdu.

Liāna. Tiešām! Dīvaini, ka tu to tagad saki! Es arī.

Gunis. Šķiet, ir pagājis ilgs, ilgs laiks... gadsimti... gadu tūkstoši...

Liāna. Vai mēs neesam katrs no sava laika?

Gunis. Tagad esam. Mēs esam tālu. Es tagad uzdrošinos atzīties, ka mīlu tevi!

Liāna. Cik skumji to uzzināt tagad, kad mums vairs nav abiem kopīga laika! Mīlais! Mīlais mans!... Tikai neko vairs nesaki!... Paklusēsim...

[*PARĀDĀS DEJOJOŠI MĪLAS EŅĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE. DEJA BEIDZAS. ABI APSTĀJAS*]

Mīlas eņģelis. Mūsu kontrakts ir izpildīts. Jūs esat pateikuši to, ko nekad nebūtu atzinuši savas nosacītās dzīves laikā!

Akvārija Būtne. Apsveicu, mani dārgie, Guni un Liāna! Ir jau rudens un kapsētā līst...

Mīlas eņģelis. Atliek norēķināties!

Akvārija Būtne. Vai mēs nevarētu lūgt jūs uz mirkli atrauties vienam no otra un pievērsties realitātei? Ir tumšs, vēls...

Liāna. Lieciet taču mūs mierā!

Gunis. Ko jūs gribat?

Mīlas eņģelis. Neko daudz, tikai jūsu dvēseles.

Akvārija Būtne. Tas ir ļoti sens paradums, jūs noteikti esat par to dzirdējuši! Dvēseles par samaksu! Ak, cik daudz banālu atgadījumu saistās ar šo dvēseļu pārdošanu...

Mīlas eņģelis. Tuvāk pie lietas – Fausts un citi dīvaiņi mūs pašlaik neinteresē!

Akvārija Būtne. Piedodiet, aizrāvos! Tātad! Noteikumi ir šādi: mēs kļūstam tie, kas esat jūs, mēs pārņemam jūsu personu vārdus un

dzīvojam pasaulē tālāk, jūs – tieši otrādi – mirstat apkārtējās pasaules skatījumā, bet iegūstat viens otru, turpināt dzīvot viens otram, un paliekat šajā istabā ieslēgti uz mūžīgiem laikiem.

Mīlas eņģelis. Nekādas vecmodīgas elles, nekādu katlu, nekādu dakšu un tādā garā! Mēs piedāvājam jums elementāri godīgu darījumu mūsdienu stilā. Ja vēlaties palikt kopā, palieciet! Mēs saņemsim savu pelnīto samaksu un abas darījumā iesaistītās puses būs tikai ieguvējas!...

Akvārija būtne. Jūs, protams, saprotat, ka bez mūsu palīdzības jūsu attiecības nekad netiktu noformētas tā, kā tas noticis tagad! Esat atvēruši savas sirdis viens otram! Tā ir realitāte.

Liāna. Mēs tik un tā paliksim kopā?

Mīlas eņģelis. Iebilstu! Nebūs iespējams! Tikai ne esošajā kosmosā! Jūsu pirmajā tikšanās reizē jūs jau iepazīnāt paralēlās dimensijas būtību: esat kopā, bet starp jums ir slēgtas durvis! Vai tad nē?

Akvārija Būtne. Otrajā tikšanās reizē jūs sapratāt, ka esat katrs no sava laikmeta, jūs nedzīvojat vienlaikus, lūk, lūk! Tieši šī nianse nosaka pašu galveno! Laiks izšķir visu, pat nāves vienu no otras!

Gunis. Vai tad mēs atrodamies katrs savā pasaules pusē?

Mīlas Eņģelis. Tieši tā – katrs savā pasaules pusē!

Akvārija Būtne. Vēl trakāk: esat dzimuši katrs savā laikmetā!

Liāna. Nē! Es... es pieskaros tev!

Gunis. Es pieskaros tev! Viss ir īsts!

Akvārija Būtne. Tikai ne realitātē diemžēl!

Mīlas eņģelis. Tā ir tikai šī produkta reklāmas versija! Ilūzija! Ja neticat, palūkojieties uz šiem cilvēkiem, kas atrodas it kā šajā telpā, it kā citur... (NORĀDA UZ SKATĪTĀJU ZĀLI) Nu... ko teiksiet tagad?

Gunis. Nē! Es neticu, tā nenotiek!

Liāna. Es gribu savu dzīvi, esmu pie tās pieradusi... es...

Mīlas eņģelis. Lūdzu, bez pārspīlētām emocijām! Galu galā jūs varat attiekties no mūsu darījuma – vēl nav par vēlu!

Akvārija Būtne. Pasakiet viens otram, ka jūsu atzīšanās mīlestībā bija tikai joks, tikai pēkšņa fantāzija vienam vakaram... Tad darījums nenotiks!... Svecēs nodzisīs... Un, tādos gadījumos mēdz teikt: šķirsimies, kā draugi!

Mīlas Eņģelis. Aizmirsīsim viens otru. Aizmirsīsim savus vārdus.

Akvārija. Viens otra vārdus aizmirsīsim... varbūt... Izlemiet!

Mīlas eņģelis. Mēs netraucēsim. (NOLIEK UZ GALDA PULKSTENI).

Seko jiet pulksteņiem! Pusnaktī viss mainīsies!

[ABI AR AKVĀRIJA BŪTNI SMAIDA REKLĀMAS SMAIDUS UN PAZŪD AIZKULISĒS.]

10.

Gunis. Mīļā, man ļoti žēl, ka tā iznāca...

Liāna. Domāsim, ko darīt! Vajag, dzirdi, vajag izdomāt! Nepadodies!

Gunis. Bet ja mēs tiešām nedzīvojam vienā laikā?

Liāna. Tad, kā mēs varam būt te kopā!

Gunis. Redzams, ir iespēja... jā... bet tieši tādu iespēju jau viņi grasās mums pārdot!

Liāna. Varbūt nemaksāt?

Gunis. Nozagt mīlestību? Tici man, šajā gadījumā es būtu ar mieru, ja vien zinātu, kā to izdarīt!

Liāna. Nu, jā... To vajadzētu saprast... Iemācīties zagāt.

Gunis. Pa kuru laiku, lai mēs to iemācāmies!... Pagaidi! Es pēkšņi atcerējos – viņš teica: viens no mums guļ un redz otru sapnī!

Liāna. Tad tā esmu es, goda vārds, es sevi apzinu skaidri, ja es būtu sapņu tēls es taču... Ko? Tu gribi, ko teikt?

Gunis. Nelaime tā, ka arī es sevi apzinu skaidri!... (PAUZE). Vai tu man tici? Es ticu, ka tu esi īsta...

Liāna. Es... es... (ŠAUBĀS, TAD SPONTĀNI) Jā, jā, jā, es tev ticu!... Bet tas visu sarežģīt!

Gunis. Tā ir mīlestība. Ja arī viens no mums ir sapnī, viņš vienalga jūtas, kā īstenībā!...

Liāna. Vai arī otrādi: īstenībā jūtas, kā sapnī... Nē, nedomā par to!... Tās ir tikai vārdu spēles, kas neko nerisina!

Gunis. Var jau būt, ka mēs abi sapņojam viens par otru katrs savā laikā, katrs savā pasaules malā...

Liāna. Vai tas ir iespējams? Tāda sakritība?

Gunis. Es nezinu.

Liāna. Mums jāizšķiras.

Gunis. Jāšķiras! Ko tu runā?

Liāna. Es teicu „jā-iz-šķiras”. Par vienu no variantiem. Vai nu mēs sakām, ka mīlam viens otru. Vai noliedzam...

Gunis. Mīļā! Vai mums tiešām tās dvēseles ir tik svarīgas, ja varam palikt kopā?

Liāna. Un ja nu tieši no dvēselēm atkarīgs, lai mēs... patiktu viens otram, lai mēs justos laimīgi viens otra klātbūtnē! Mēs piekritīsim, zaudēsim dvēseles, bet mūs apkrāps! Laimīgā sajūta izzudīs!... Mēs paliksim kopā, ieslēgti, bet viens otram vairs... tu saproti?

Gunis. Tas ir iespējams! Nolādēts! Es pats par to domāju visu laiku... Un visu laiku atgriežos pie tā, ka tomēr... gribu riskēt!... Lai ir elle! Bet es nevaru no tevis atteikties tagad!

Liāna. Arī es nevaru... Kāds ārprāts!...

[MŪZIKA. ILGA PAUZE. ABI APSĒŽAS PIE GALDA VIENS OTRAM
PRETĪM, PULKSTENIS IET].

Gunis. Viss vienmēr būs tāpat. Mēs te sēdēsim. Nekas nemainīsies.

Liāna. Vai arī – nekad vairs nesatiksimies.

Gunis. Ļaunākā izvēle: starp „vienmēr mūžīgi” un „nekad vairs”!

Liāna. Es nevarēšu. Tev būs jāizlemj.

Gunis. Jebkurā gadījumā: piedod man! Man nevajadzēja tevi meklēt.

Liāna. Nē, man nevajadzēja sapņot par tevi.

Gunis. Klau, ja jau tā ir noticis... un mums vēl ir pāris mirkļu laika...
varbūt es drīkstu nolikt tev galvu klēpī, kā biju iedomājies!... It kā
mēs būtu parasti cilvēki un mūžība uz mums neattiektos...

Liāna. Jā.

[KLUSUMS. PULKSTENIS IET.]

11.

[IENĀK MĪLAS EŅĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE]

Mīlas Eņģelis (AR PLATU SMAIDU). Hel-lou-u! Laiks darījumam!

Akvārija Būtne. Lai uz mirkli piebremzē Zodiaks! Klusums! Un miers
visapkārt... Lūdzu! Jūsu izvēle!

Liāna. Saki.

Gunis. Jā, es labprāt uzņemos atbildību! Tas man liek justies, kā
cilvēkam... Lai gan mēs visi zinām, ka patiesībā esmu sapņu tēls!

Liāna. Tāpat, kā es! Esmu tikai sapnis! Mēs neesam īsti!

Mīlas Eņģelis. O! Cik banāli meli! Vai gan domājāt, ka mēs uzķersimies
uz tādu primitīvu krāpšanu!

Akvārija Būtne. Pat ja jūs nebūtu īsti, dvēseles taču jums ir! Samaksāt
varat!

Mīlas Eņģelis. Man ļoti nepatīk ķerties pie galējiem līdzekļiem. Tomēr
man jābrīdina, ka gadījumā, ja nesamaksāsi, mēs izvēlēsimies
jūsu vietā.

Akvārija Būtne. Jūs būsi gan mūžīgi līdzās, bet nekad nebūsi kopā!

Gunis. Nē, mēs paliksim kopā! Es viens maksāšu! Un vienalga, vai tas ir
sapnis, vai realitāte!... Šodien taču ir 31.datums! Mana dzimšanas
diena – un es izvēlos piedzimt no jauna! (PACEĻ, PULKSTENI
IESKATĀS TAJĀ) Es tagad savā jaunajā dzīvē vairs nevēlos
domāt par mīlestību! Es domāšu par kaut ko citu!... Par bedrēm!
Nē... Par sniegu Antarktīdā! Nē... Par naudu! Naudu!

Liāna. Domāsim par naudu! (ABI SMEJAS.)

Gunis. Par ēšanu!

Liāna. Kamēr ausis aiz resnuma izblīst uz sāniem!

Gunis. Par dzeršanu!

Liāna. Kamēr acis iztek un mēle izkrīt!

Gunis. Par nekā nedarīšanu! (PACEĻ PULKSTENI UN PACĒLIS TO SKRIEN PROM, ATDURAS FONĀ, PLĪST STIKLI. TUMSA.)
(GAISMAS STARĀ TIKAI MĪLAS EŅĢELIS UN AKVĀRIJA BŪTNE. VIŅI AIZ PRETĪGUMA SAVĒRPUŠĪES, NOVECOJUŠI)

Mīlas Eņģelis. Āksti! Kādas sīkbūtnes! Amēbu gļotas! Pretīgi un sīkumaini! Redzu, ka esmu kļūdījies novērtējot viņu dvēseles!

Akvārija Būtne. Tādas dvēseles nav neko vērtas!

Mīlas Eņģelis. Viss darbs par velti! (TUMSA, ABI PROM)

12.

[ATKAL PACEĻAS GAISMA. IEKĀRTOJUMS KĀ SĀKUMĀ:
UZGAIDĀMĀ TELPA. GUNIS SĒŽ, LIĀNA PIENĀK PIE VIŅA]

Liāna. Jūs uz 14-to kabinetu?

Gunis. Jā. Sveicināti!

Liāna. Es būšu aiz jums.

Gunis. Es palaidīšu jūs, man nekur nav jāsteidzas!

Liāna. Paldies! Ļoti laipni... (APSĒŽAS BLAKUS)

Gunis. Skumja vieta.

Liāna. Parasta iestāde.

Gunis. Jā... Šeit viss ir tik nomācoši praktisks. Cilvēki gandrīz nesarunājas!

Liāna. Par jums to vis nevarētu teikt!

Gunis. Tas tā – ne vienmēr... Tomēr ziniet, kā gadās?... Reizēm man uznāk vēlēšanās nopietnas iestādes gaitenī uzvest kādu kūleni! Re, šitā! (MET KŪLENI)

Liāna (SMEJAS). Jums vajadzētu iet pie cita ārsta!

Gunis. O, jā! Es pat zinu, kur šajā laikā var dabūt ļoti labas zāles – dažādu tilpumu, dažādu grādu skaitu... Un vai zināt, kas pats galvenais Šajā Laikā?

Liāna. Kas tad?

Gunis. Vieta, kur tas notiek! Labā teātrī! Pie labas mūzikas!

[SNIEDZ ROKU LIĀNAI, SKAN MŪZIKA ABI IET ILGI. GAISMAS MAINĀS. PAŠĀ GĀJIENA BEIGĀS ABI FONĀ APSTĀJAS UN SKŪPSTĀS. DZIEŠT GAISMA.]

Izcili laimīgas beigas